

17. Feb. 1971

FAKTA

Dato:

17. Feb. 1971

Sidetæl:

Notes 70-71 bd 7 s. 107-112

Manston

17-2-71

Jeg har lige sidet og skrevet en ansøgning til Kunstfondet om et arbejdslegat. Allerede nu forbyder jeg hurtigt om halvt hvad jeg skriver i denne ansøgning om mine projekter angående T.V. - Radio - foto - film - o.s.v. & I eller andet instilling i mig siger det er helt - ja egentlig usundt hvad jeg har sidet og skrevet - hvor-
for?

Forstå lige i det øjeblik jeg skriver at jeg kunne tænke mig at arbejde med disse medier peger jeg det sundt og spændende, men på det øjeblik efter ved jeg inderst inde at jeg aldrig vil kunne sætte et sådant arbejde i gang og så sig fuldføre det - det er en af de ideer som er måske godt at skrive om, men hypotetisk nok der kommer til realiteterne. Jeg har en meget stærk indvirkning på politisk (som jeg selv påtager sig) og jeg vil undertrykke af mig at dette skal ikke interessere mig - at det ligger

10-2-
helt udenfor det der er mig.
For det første er jo jo ikke en
stør teknisk, og det er en stor
hindring i et søu dant til kalde,
for det andet føler jo at det
er i det som er. Vi om med inde-
-pru og ikke inde pr mig selv,
det er ideer som i overvejende
grad er produktet af tænder
i tiden som er interessant nok,
men som muligvis er mig helt
fjernede.
På den anden side er det også
en realitet for mig at det ikke
sænge er muligt for mig at
male et billede for en ide
til et, eller i det hele taget tænke
indenfor dette område. Måske
er det kun en overgang - jo ved
det ikke, men for tiden kan
det ikke lade sig gøre.
Til min ergetse har det også
vist sig at mit succes grunde
lever i bedste velgenende (og
der har måske med den oven-
-nævnte bevisen sig ind på
mig fremmed områder ~~at~~ at
gøre?). Jeg kan stadig ikke
holde ud at tænke på at
den position jo nu befinder

mig i (at var lidt kendt i den
danske provins) skal/kon være
livet ud - at der ikke vil
ske den mindste forandring ud-
over hvad alderen kan medføre
af resignation - træthed og skæbnel-
hed - og måske en flugt ind i
en eller anden form for religion.
Der tænke er mig sandt at
sige frygtelig med biddelig.
Og dog er den en kendsgerning.
Der er ønsket om indledende
benægtelse af det. For hvad
ville der ske med mit efter-
mæle hvis jeg døde i nu?
Hvilke værk ville jeg efterlade
mig? Et eftermæle som den
skæde ppr, den erige opdyr
i dansk kunsth - som splittede
sig op i alt for mange forskellige
interesser - o.s.v. Og værke?
En rødebrunke af det mellem
himmel og jord - talentfuldt
ind i mellem, men ikke rigtig
genrem mere noget af det - en
forsø. Selvbetjaget naar jeg først
ligger der med sin den i vejret
kun jeg nu være lige glad - ja
det kan jeg nu faktisk ikke
en gang være - for jeg er nu

simpelt hen holdt op med at eksistere - men i alle van de Live bliver tænkt mig - og det pincer mig at det pincer mig.

Der er dog intet andet at gøre end at tage den frygende for- nemmelse som tænkt om den manglende succés indgiver en. Det er dog en fornemmelse en pluse, man gerne ville være foruden.

Man kunne måske prøve at se det hele i et lidt mere uni- verselt perspektiv - som bliver det pludselig i alle alene fuld- stændig lige gyldigt, men også helt latterligt.

Eller prøv den medicin at se det hele fra den foreløbige side - dette at man står (i hvert- fuld for gyldighed) i den situ- ation (som mængden og kollega- ville misunde en) at man kun have noget - hvis man har travl og lyst og man kan tage både helt være hvis man hverken følger travl eller lyst eller behov. Man skal ikke producere for en succés, og

man kun noor man arbejder
lave faldskendag hvad man
har lyst til uden at skulle
luge hen syn til et navn og
dets publikum - man kun
tilbude sig den luksus at
flippe ud i det rene tort
hvis det nu er ens fornyelse.
Man er komplet afhængig
og man dybte sit arbejde
og som ren lystfølelse!
Man det kun man ikke sø-
-lange ~~for~~ om bitionens om-
siddet og gnaver i ens bryst
som tænge man vil være den
store mand pou den ene eller
anden måde - søe det man
ikke hangive sig til sin lyst-
følelse - man er forpligtet
over for sin om bition.
Jeg mau se at vægne op af
den drømme tilstand ja har
vundet rundt i hele livet, dette
houb om at blive og denne diktje
tro pou at ja er en "stor mand"
ja mau tage det i sig at
choke det er at blive ledet
over at ja søge ikke er hvordan
mere eller mindre end A. Maize
og det vil ikke forandre sig en

topdel fra min af 7 til min
afslutning.

Menton.

14-2-71.

Da jeg havde skrevet
min ansøgning til Kunstfonden
med beskrivelsen af de mere eller
mindre teknologiske projekter
- for fuldt del mig ind at der
egentlig for mig er nogle forskel
en som den tekniske komplicering
af ideerne og deres udførelse.

Det vil sikkert være til nyt af
mig at indse at jo mere jo
kompliceret udførelsen af en ide,
ved f. eks. gøre den ene eller anden
måde at gøre den afhængig af
et teknisk apparat, desto værdi-
ligere vil det være for mig at
realisere den. Jo enklere midler
der skal til for at gøre en ide
til realisering desto bedre, fordi
der for mig er vigtig (og altid
har været det) at der er som
kort et spring fra ide til reali-
sation som muligt.

Det vil måske til mit fornuft
som grund princip at have den
regel: at hvad der ikke kan